

Bijna alles is Wit

Edith Bronkhorst

inkijkexemplaar

Edith Bronkhorst

Bijna alles is
Wit

Eerste druk 2023

Copyright tekst © Edith Bronkhorst

Instagram @bronkhorstschrijft

Copyright illustraties © Parisa Akbarzadeh Poladi

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-80-5 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Achter in het boek is een verklarende woordenlijst opgenomen.

Tip voor de uitspraak van de namen:

Soukaina [Soekeenaal]

Edinho [Eedienjoo]

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bijna alles is
Wit

KUNST

*Wat we willen
Momenten
Van helderheid
Of beter nog: van grote
Klaarheid*

*Schaars zijn die momenten
En ook nog goed verborgen*

*Zoeken heeft dus
Nauwelijks zin, maar
Vinden wel*

*De kunst is zo te leven
Dat het je overkomt*

Die klaarheid, af en toe

Martin Bril

ε

Bijna alles is wit aan haar vandaag. De hoge gypsen, de flodderende broek waarvan de pijpen halverwege de kuiten ophouden, het losse bloesje. In haar gezicht donkere ogen, omlijnd met potlood en omkranst met zwarte wimpers. Ik houd van de zachtheid in die ogen, die maakt dat ik alleen kan blijven staren. Iets wat een raadsel voor me is en wat ik nooit heb kunnen bewonderen, zijn haar haren. Ze zitten altijd verstopt onder een hoofddoek. Ik vermoed dat de kleur zwart is. Wat ik wel van haar kan zien, is haar huid. Die lijkt op een vanilleroomijsje, maar dan warm. Ik zou heel graag eens met mijn vingertop langs haar arm willen glijden. En heel misschien een klein kusje drukken in de holte van ...

‘Hé, Edinho! Ga je lekker! Sta je lekkere deims te kijken?’

Terwijl ik bij de kluisjes sta te staren naar Soukaina, denkt Malcolm dat ik naar het groepje meisjes aan de overkant kijk.

Meisjes met blote armen, strakke shirtjes, blote buiken met hier en daar een piercing. Meisjes met dezelfde huid als ik. Hier geen vanille-, maar chocoladeijs. Omdat ik de donkerste van de klas ben, noemen ze me wel De Swarte. Vooral Malcolm doet dat graag, met een flink aangedikte Surinaamse tongval. Ik dwaal af. Ik vind die meisjes leuk en spannend, geil soms op ze, toch raken ze me niet echt. Niet zoals Soukaina dat doet, als ik naar haar kijk zonder dat zij het in de gaten heeft.

Als we bij Mens en Natuur met z'n allen vellen aan het vouwen zijn, stapt onze afdelingsleider meneer Govens het lokaal binnen. Ik heb geen moeite met de opdracht en Wesley ook niet, een stapel vliegtuigjes ligt voor ons op tafel. We waren al aan het azen op een goed moment om ze uit te proberen. Eén blik naar Wes is genoeg om te starten met ons Govens-offensief. Verbaasd kijkt hij naar de door de klas suizende vliegtuigjes, waarvan enkele hem bijna raken. Al gauw sluiten de anderen aan en is het een drukte van belang in het luchtruim. Hij duikt net op tijd opzij, trekt zijn linkerwenkbrauw op en werpt een vragende blik naar de docent, die bij het bord staat.

Die zwaait met het lesboek en verklaart: 'Aerodynamica, de liftkracht van opduwende lucht.'

Govens fronsst nog wat verstoord, knikt en wil wat zeggen. Wij vinden de vliegtuigjes duidelijk belangrijker. 'Klas M3b, goedemiddag.'

De docent lacht verontschuldigend naar Govens, die het opnieuw probeert: 'Jongens, jullie aandacht graag! Halló, ik sta hier niet voor niets!' Hij klapt in z'n handen en roept: 'Hé! Káppen nou!'

Uiteindelijk krijgt hij het voor elkaar, niemand heeft immers zin om na te moeten blijven.

'Vanaf vandaag begint de voorbereiding op het valentijnsfeest. Een groepje leerlingen uit M4 regelt dit, het gaat net als vorige jaren. Jullie kunnen bij hen terecht om de bezorging van je cadeautjes te regelen. Je kunt zelf voor een pakje zorgen of je koopt iets bij hen. Op Valentijnsdag zullen ze de klassen rondgaan. Deze leerlingen staan vanaf vandaag in de aula tijdens de middagpauze met voorbeeldcadeaus zoals lolly's. Ze hebben lijsten om alles te regelen

én ze hebben geheimhoudingsplicht. Veel plezier ermee!’

Exit Govens via de deur en de rust, die toch al ver te zoeken was bij deze les, is nu helemaal weg. Met dank aan de rondzwevende vliegtuigjes en het valentijnsgeklots. Terwijl Luis mogelijke slachtoffers noemt, schiet er van alles door mijn hoofd. Zal ik Soukaina iets geven?

De bel voor het vierde lesuur gaat en Malcolm trekt me mee de gang in. We hebben De Bonk van Nederlands een blokkade lang, niet echt iets om je op te verheugen. Bij elk begin van een nieuwe les volgt de steeds terugkerende missie: hoe kom ik zo dicht mogelijk in de buurt van Soukaina, op zo’n manier dat het gewoon toeval lijkt? Het mag niet zo zijn dat ze doorhebben dat ik alweer in de buurt van de meisjes zit, ik blijf liever onzichtbaar.

Malcolm, Sem, Luis, Jeff en ik lopen al duwend en trekkend door de gangen, een meidenkliek van Mb3 rent gillend langs, Malcolm joelt: ‘Lekkerrrr!’

Bij 024 aangekomen duikt Luis zoals gewoonlijk meteen achterin, De Bonk negerend. Jeffrey, Sem en ik groeten haar wel, het lokaal afspeurend waar we willen gaan zitten.

Oké, ik zie Mina en Maryam al zitten, dat is een goede plek, Soukaina zoekt hen vaak op.

‘Hé Swarte, hier!’ klinkt Malcolm.

Ik schuif echter een stoel aan schuin achter Maryam. Goed gegokt: Soukaina gaat glimlachend voor me zitten, deint in afwachting van de tweede bel zachtjes heen en weer. Haar hoofddoek is tijdens lessen een mooie verstopplek voor de verboden muziekoortjes. De Bonk heeft dat nog nooit doorgehad. Achter me zijn de nerds het luidkeels oneens over de juiste antwoorden van de wiskundetoets.

Zoals altijd start De Bonk direct na de bel. 'Oké jongens, vandaag gaan we het hebben over het ontstaan van nieuwe woorden in het Nederlands. Wat weten jullie daar al van?'

'Een samenstelling, mevrouw, twee woorden aan elkaar plakken!'

'Goed zo Jamie, je kunt bij een samenstelling meerdere zelfstandig voorkomende woorden aan elkaar plakken en zo nieuwe ...'

Ze ratelt zo wat door en iedereen dut een tijdje in en leeft weer op bij de uitleg over leenwoorden.

'Straattaal, mensen, is een mix van woorden uit heel veel verschillende talen, die op school en straat populair gebruikt worden onder jongeren in vooral de grote steden. Je zou kunnen zeggen "jullie taal".'

We moeten lachen als ze zegt dat we heel snel 'doekoe uit de tassen van onze matties moeten pakken, want we hebben die tories nodig om te kunnen chillen'.

'Oké mensen, roept u maar, voorbeelden graag!' De Bonk schrijft onze woorden op het bord.

Mal kan het natuurlijk niet laten: 'Coke, tolli, kech, banen!'

Er wordt flink gelachen om de betekenissen die De Bonk ernaast zet. Ze verdient applaus, want hoe hard we ook schreeuwen als ze 'cocaine', 'lul', 'slet' en 'neuken' opschrijft, ze gaat onverstoorbaar door.

'Straattaal laat zich niet inperken door sociale of culturele grenzen, jongens. Het is een mengtaal die naast de standaardtaal gesproken wordt.'

Enthousiaster geworden gaan we aan de slag met de opdrachten. Voor me werkt Soukaina aan haar taak, haar hoofd rustig gebogen. Ik kijk naar die witte achterkant en ben benieuwd naar haar nek die nu verborgen is. Wat

valt er veel te raden ...

Jeff geeft een briefje aan me door: 'Vanmiddag kaarten?'
Ik knik.

Met z'n vijven zitten we na het laatste lesuur te kaarten in een hoekje van de aula.

Ik graai in mijn tas naar iets om te snacken. Verbaasd vindt mijn hand een pakje Bolacha de Cabo. Vast en zeker door mijn oma in mijn rugzak gestopt, ze weet dat ik gek op die koekjes ben en wil me altijd verwennen als mijn ouders er niet zijn. Oma bakt ze vaak zelf, maar uit de winkel zijn ze ook niet te versmaden. De jongens hebben het lekkers in mijn tas ook ontdekt en graaien verheugd in het pak. Met in hun ene hand de kaarten en in de andere de koek, genieten ze van de onverwachte traktatie. Voor ik het weet, is de bodem van de verpakking al in zicht, ik krijg nog nét de kans om er één te proeven. Malcolm en Jeff hebben het met volle mond over de meiden die eerder die dag bij de kluisjes stonden.

Vooraf Mal is helemaal weg van Stephanie: 'Die met die grote tits, weet je.'

Of we mét Mal lachen of hem uitlachen, is niet helemaal duidelijk. Mijn gedachten dwalen af naar Soukaina. Heeft zij grote borsten? Door die doek over haar kleding kan ik dat niet goed zien. Ik denk het niet, ze is vrij klein en tener.

Mij kan het niets schelen, voor Malcolm echter zijn grote tits van levensbelang. Tenminste, dat schreeuwt hij regelmatig van de daken. Hij vindt zichzelf een geweldige mooiboy, al denk ik dat hij lichtelijk opschept.

'Die Steph wil ik met Valentijn wel een lekkere lolly bezorgen, hoor!'